

Действащи лица:

Самира – предводителка на еничарките
Вълчан – хайдушки войвода

Еничарките (по азбучен ред)

Айсел – лунна вода

Ахсен – най-хубавата, най-добрата

Басима – усмихната, смеещата се

Гюней – ясен ден

Дениз – безбрежно море

Емине – честна, заслужаваща доверие

Зейнаб – добрата

Камиле – перфектна

Хафза – зверче, млада лъвица

Хадия – подарък, стойностна

Шадиа – пещата

В епизодите: (по реда на появяването им)

Пан Тадеуш – хусарски командир

Кара Мустафа – велик везир (историческа личност)

Вацлав – хусарски капитан

Метр Рене – главен готвач на Великия майстор

Анже – секретар в двора на Малтийските рицари

Анет – негова годеница

Жан дьо Троя – малтийски рицар

Михал Радзивил – принц на Полско-Литовския съюз
(историческа личност)

Себастиан – шляхтич, поет

Ян III Собиески – крал на Полско-Литовския съюз
(историческа личност)

Войчех – ковач от обоза

Юри Хмелницки – хетман на казаците в Подолието
(историческа личност)

Витка – адютант на хетман Юри

Андрюша и Стъпа – казаци

Саид – наставник на Самира

Кара Ибрахим – велик везир (историческа личност)
Неджиб паша
Мехмед IV – султан на Отоманската империя
(историческа личност)
Белият евнух
Черният евнух
Мустафа – съдържател на таверна в Константинопол
Юсун ага – наместник на вилает
Гроздан – хайдутин
Ненко – хайдутин
Петко – хайдутин
Петковица – отзивчива вдовица
Моньо – млад хайдутин
Реджеп бей – местен бандит

Никое човешко или друго същество, участващи в това повествование не е наранено или пострадало по какъвто и да било начин с изключение на действителните участници в историческите събития, използвани за основа.

Всяко съвпадение с лица извън историческия контекст е случайно.

Чистотата е половин вяра.

Мохамед

Пролог

Има-няма да бе минал час, откак слънцето се бе скрило зад планината, а малкото селце, сгушило се в пазвите ѝ, вече показваше първите признаци, че се готви за сън. Тук-там ще изблее овца, я вол ще измучи, а тихият звън на хлопатарите сякаш идеше да потвърди, че стоката се е прибрала на сигурно по домовете. Пасторалната картина се разваляше единствено от някое куче, което, лаейки, предупреждаваше, че е нащрек и няма никакво намерение да спи.

В една от къщите, накацали по левия склон край реката, в малка одая семейството вече се бе събрало около трапезата. Пламъкът от една-единствена свещ хвърляше бледа светлина върху лицата им. Мъж, жена и двете им невръстни дечица – момче и момиче. Току-що бяха казали молитвата и малките с нетърпение чакаха баща им да разчупи току-що извадената от огнището погача. Освен нея на масата имаше сирене, лук и паница мляко. Оскъдна, ала едновременно с това и богата вечеря – зависи от кой ъгъл ще я погледнеш, дали от този на гладен или на сит. Също както и онова, което предстоеше да се случи. И така, още преди да докоснат храната, отвън избухна яростен кучешки лай, чуха се викове и писъци. Възрастните се ослушаха, спогледаха и по лицата им се изписа тревога.

– Бързо! – скокна мъжът. – Скрый детето!

Жената, без да губи време, хвана за ръка момченцето и се запъти към съседната стая. Мъжът пък се изправи пред иконата на Света Богородица и занарежда молитви. Малкото момиченце не разбра за какво е това бързане, но усети, че е нещо важно, затова притихна на масата в очакване какво ще се случи по-нататък. Скоро жената се върна, погали го по косата и тримата отново седнаха край масата, все едно нищо не е било. Напрежението обаче се настани във въздуха, плътно, гъсто, сякаш в очакване някой да го разреже с нож. И този някой не закъсня.

Вратата с трясък се отвори и в стайчката нахлуха въоръжени мъже. Този най-отпред, вероятно предводителят им – едър мъж, с тъмносиня чалма и лице, украсено с продълговат червеникав белег, властно се изправи пред масата. Огледа тримата и тихо рече:

– Къде е момчето?

Мъжът и жената бавно се изправиха.

– Ние... такава... нямаме мъжко чедо, ага. Само... тя ни е.

– Как така нямате, бре? Казаха ми, че имате две деца. Къде е другото? Момчето?

– Другото... – спогледаха се двамата. – То се спомина... Отиде си от този свят още миналата есен.

– Така ли? – ухили се той. – Да не ме лъжете, ей, че одма ви подпалвам чергата?

– Кащяло да лъжем, ага. Самата истина ти казвам.

– Я проверете из къщата – обърна се той към спътниците си. – Изгарашувайте всичко! До последната шумка.

И докато от съседните стаи долиташе шум и трясък от усърдното издирване, жената и мъжът стояха прави пред човека с белега с каменни лица. Ни най-малко притеснение или уплаха не личеше в държанието им.

– Няма, ага! – влезе в одаята единият от войниците. – Май на истина им е само това момиченце.

– Казахме ти, ага – един през друг заговориха мъжът и жената, свалили огромния товар напрежение. – Истината ти рекохме. Ние сме верни поданици на Падишаха.

– Верни, ба! – сопна им се той. – Само гледате как да излъжете, нещо...

После приближи до масата и с два пръста отчупи парче от сиренето. Примясна със задоволство и ги огледа. И тук изглежда някаква мисъл го осени, защото се приближи до момиченцето. То дори не го погледна, а стоеше сякаш вкаменено.

– Я, каква си ми хубавица – погали я по косите мъжът. Неочаквано даде знак на войниците. – Щом нямате мъжко, ще вземем нея. Таман, като поотрасне, да краси харема на султана. Хванете я!

Войниците хищно се спуснаха и начаса грабнаха момиченцето. Единият от тях го метна на рамо, все едно да бе чувал с картофи. А то изведнъж се разпищя и, обляно в сълзи, го заблъска с малки

юмручета по гърба. Миловидното му личице се намръщи от възмущение и обида от извършеното посегателство.

– Ай, каква се е наежила... – ухили се мъжът с белега. – Пък и се съпротивлява. Явно има характер.

– Недей, ага, жив да си! – свлече се в краката му жената. – Не ни вземай единственото ни чедо.

– Сус, мари – ритна я той. – Взимам я за добро, не за лошо. Ще се изучи в харема, ще живее охолно, а не тук... в тая кочина.

Жената обаче се бе увила около краката му и не го пускаше. Мъжът ѝ стоеше отстрани безучастен, нищо не можеше да направи – другите двама въоръжени го бяха заградили и не му даваха да мърда. Единият от войниците хвана жената за дрехите и я задържа. Тя обаче изведнџ се изви, скокна пъргава като котка и грабна ножа от масата. Налетя върху човека с белега, щеше да го пронже на мига, ала той бе по-бърз от нея. Извади пищова си и я гръмна. Ей така, в упор, все едно да бе подивяло псе, налетяло на господаря си. Тялото на жената политна, блъсна се в масата и се свлече на пода. Паницата с мляко се прекатури и падна, пръскайки се на стотици парченца. Млякото се разля, превръщайки се в голямо бяло петно. Мъжът понечи да се втурне към жена си, но войниците го заблъскаха с прикладите. Момиченцето, което наблюдаваше сцената от рамото на войника, запищя.

– Глупава женска! – рече предводителят и се наведе над жената. Разгърна дрехата на гърдите ѝ и откъсна наниза пендари, който висеше на шията. Разгледа го на светлината, сякаш за да го оцени дали си струва. Жълтиците заблестяха, ярко съзвездие, с изключение на една-единствена – с дупка по средата. През нея бе минал куршумът. Той обаче не обърна внимание на това, ухили се доволно и пусна наниза в джоба си. Звездиците угаснаха в миг.

– Хайде! Да тръгваме!

Един по един всички се изнизаха навън. В одаята остана само мъжът. Спусна се върху мъртвото тяло на жена си и заридя. Тънка червена струйка се проточи в белотата на разляното мляко, подобно на прясна рана от нож.

Доскоро тихото планинско селце се огласи от писъци и викове.

15 години по-късно, някъде край Виена, август 1683 г.

Хусарите¹ се появиха изневиделица в края на гората. Бяха цял рояк, над стотина конници, които препускаха напред с извадени саби. Турският обоз, който до този момент се влачеше бавно и не проявяваше признаци на безпокойство, изведнъж се оживи. Коларите нададоха викове и размахаха камшици над гърбовете на биволите, тежко влачещи десетината покрити талиги. Спахиите², охраняващи конвоя, се ръзмърдаха, чуха се резки и отривисти заповеди. Пешаците се опитаха да се съберат в някакво подобие на боен строй за да посрещнат нападението. Виждаха, че няма да могат да избягат от бързата конница, която неудържимо ги налиташе и сблъсъкът бе неизбежен. Конниците с викове се врязаха в редиците на защитниците и набързо пометоха тези, които първи се изпречиха на пътя им. Завързаха се отделни схватки, но изходът на сражението изглеждаше предопределен. Подвижната полска конница набързо сломи съпротивата на охраната и я разпиля на отделни групички. След като паднаха първите жертви, турците решиха, че съпротивата е безмислена и набързо се предадоха. Тежките коли бавно спряха и хусарите ги наобиколиха, наперени и въодушевени от лесната победа. Неколцина от тях слязоха от конете и се запътиха към най-близката талига. Върху покривалото ѝ личаха знаците на султана. Един от тях го повдигна от единият край и се вцепени.

– Боже мили, пресвета Богородице...

– Какво става! Да не си видял някой дявол? – провикна се пан Тадеуш, командирът на хусарският ескадрон.

– Нищо подобно, пане. По всичко личи, че май сме попаднали на харема на султана.

– Така ли! Стига бе!

¹ ХУСАРИТЕ са основна част на полската армия. Първоначално замислени като леко въоръжени кавалерийски части, а по-късно оборудвани с тежки брони, в продължение на две столетия те са най-успешните и елитни войскове части, способни да победят всеки противник. Успехът им се дължал, главно на тяхната неудържима атака, всяваща паника.

² СПАХИЯ е конник във феодалната войска на Отоманската империя.

Той чевръсто скочи от коня, с енергична стъпка се приближи до колата и отметна покривалото.

Вътре, сгушени една до друга, имаше само жени.

След 150 години войни между Австрия и Отоманската империя, през 1683 година великият везир Кара Мустафа паша¹ реши, че е крайно време да даде урок на неверниците и веднъж завинаги да сломи съпротивата на австрийците. Империята бе във възход, единствено Виена не се предаваше и пречеше на по-нататъшното разширяване на север и запад. Ето защо несметно количество правоверни бяха вдигнати на крак и в края на лятото отоманските войски се озоваха на подстъпите към Виена. Битката нямаше да бъде лека, защото само година преди това Австрия и Полско-Литовския съюз бяха сключили договор да си помагат при евентуално нападение. Договорката бе – ако османлиите нападнат Краков, Австрия да се притече на помощ, и обратно, ако нападнат Виена – поляците да помогнат с армията си. Така, при известието, че Кара Мустафа паша се готви да атакува Виена, Ян Собиески² – крал на Полша – събра голяма войска и зачака удобен момент, за да се притече на помощ на австрийците.

В средата на юли несметните орди и табори обсадиха Виена и не след дълго жителите ѝ започнаха да чувстват остър недостиг на храна и вода. Собиески обаче не бързаше да влиза в бой, преди да

---

¹ Кара Мустафа паша – велик везир при султан Мехмед IV. Описван е като алчен, лаком и жесток злодей. Оттам и представката Кара – черен. С поредица от победи присъединява Подолието (Южна Украйна) към империята. По-късно с променлив успех се сражава с казаците. През 1683 г. обсажда Виена с 200-хилядна армия.

² Ян III Собиески (1629–1696) е един от най-забележителните монарси на своето време, известен и като блестящ военачалник. Коронован е за Крал на Полша и Велик княз на Литва през 1674 г. При Ян Собиески Полското кралство в съюз с Великото княжество на Литва преживява разцвет като могъща европейска държава. В продължение на много години води войни с Отоманската империя. Тъй като плановете за съюз между Полша и Франция срещу Австрия и Бранденбург не се осъществяват, през 1683 г. Собиески сключва съюз с Леополд I. Така той оглавява командването на полско-австрийско-германските войски срещу нашествието на турците.

съгласува действията си с австрийците и германците. Противникът ги превъзхождаше по численост и всяко едно прибързано действие можеше да заложил на карта успеха в битката. От друга страна, той не изпускаше от око унгарците, които по това време бяха васали на султана и можеха евентуално да го ударят в гръб. Хусарските части се разположиха на около петдесетина километра от Виена и засега оставаха скрити за врага. Собиески възнамеряваше да изненада отоманската армия, като изневиделица се появи в решителния момент. Ето защо, когато ескадронът на пан Тадеуш залови харема на султана, това изведнъж се превърна в много важна новина. Султан Мехмед¹ не участваше в похода и войската се водеше от великия везир Кара Мустафа – амбициозен военачалник с много успехи зад гърба си. Щом обаче харема бе тук, най-вероятно бе и самият султан да се е включил в кампанията без много шум и навярно бе някъде наблизо. Въпросът бе – как да се открие къде? Като опитен командир, Тадеуш прецени ситуацията и набързо изпрати куриер до Собиески с доклад за случилото се и въпрос „Какво да правя?“. Отговорът не закъсна: „Прибираш жените и ще ги пазиш? Това ще правиш!“ Нататък Собиески нареждаше да прибере вражеския обоз и харема в близката крепост Раухенщайн, където след около двадесетина дни щеше да се установи щабът му. И отново изрично подчертаваше да не пипат жените и да ги пазят добре. Едно, че много добре познаваше хусарите си и знаеше на какво са способни, като видят хубави жени, а той не се съмняваше, че султанските са такива. И второ, по-важното – можеха да ги използват, за да упражнят известно влияние или да ги разменят срещу пленници.

– Сега да го видим султана, дали държи толкова много на кадъните си – бе казал Собиески, смеейки се, когато научи за случилото се.

---

¹ Султан Мехмед IV (1642–1693), известен и като Авджи (Ловецът): 19-ия султан на Отоманската империя, роден в Константинопол. Възкачва на престола едва шестгодишен след заговор. По време на управлението му империята заздравява позициите си на световна сила и достига най-голямото си териториално разширение за всички времена. След втората неуспешна обсада на Виена през 1683 г. негодуванието срещу управлението му се засилва. Четири години по-късно е детрониран и изпратен в Одрин, където на 6 януари 1693 г. умира на 51 години.

Като дисциплиниран военен, пан Тадеуш събра хората си, раздаде нареждания и турският обоз, зорко охраняван от хусарите, бавно потегли в указаната посока. След няколко часа преход пристигна в замъка, където бяха разквартирувани двадесетина хусари и още толкова войници, които го подготвиха за превръщането му в щаб на полската армия и стягаха помещенията за пристигането на краля.

Замъкът Раухенщайн¹ не бе голям. Намираше се сгушен в покритите с гори хълмове североизточно от Виена и по този начин оставаше скрит за чужди погледи. Независимо че бе построен още през XII век, бе добре укрепен и почти непревземаем. Опасан от висока стена и предлагащ отлични възможности за водене на бой, той неслучайно бе избран за резиденция на полския крал при бъдещите военни действия. Собствениците, заедно с жителите на малкото селце наблизко, се бяха прибрали във Виена и австрийците нямаха нищо против Собиески да го използва за свой щаб.

Като командир с най-висок ранг, пан Тадеуш изчака да му докладват за обстановката и пое командването от офицера, отговарящ за гарнизона. Поласкан от високата чест, която му се оказва, той гордо се заразхожда нагоре-надолу, като раздаваше къси и отривисти заповеди. Предстоеше му да подготви всичко за посрещането на краля и останалата войска, както и да си общува с цял султански харем. Задача, която изглеждаше лесна и твърде приятна.

– И да оправите часовника, ей! Нещо трябва да отмерва миговете до най-величавата битка. И до нашата победа, разбира се.

Съвсем непривично и странно, но на една от кулите на замъка наистина се мъдреше циферблатът на огромен часовник². Вероятно в миналото бе отмервал строго и точно изтичащото време, ала сега стрелките унило бяха застинали на два часа и петнайсет минути.

---

¹ Замъкът Раухенщайн е една от крепостите в градчето Баден, на 25 км от Виена. Навремето е лятна резиденция на заможните жители на Виена, в момента е курортно селище, славещо се с минералните си извори, известни още от римско време.

² Първият часовник в Европа, поставен върху кула, е този на Биг Бен, Лондон, през 1288 г. А най-старият запазен се намира върху катедралата в Солсбъри – намира се там от 1306 г.

По същото време в лагера на османлиите цареше спокойствие като пред буря. Обсадата на Виена вървеше съгласно първоначалният план, но очакваните успехи все още не бяха се случили. Полето пред крепостта бе побеляло от неизброимото количество шатри, накацали като ята птици върху почернялата земя. Всеки ден таборите се вдигаха и под звуците на тъпани и зурни се юрваха да атакуват твърдината. Австрийците обаче се биеха героически и отбиваха една по една яростните атаки на несметните пълчища. Това продължаваше вече цели два месеца и по всичко личеше, че обсадата ще се проточи дълго, или поне дотогава, докато свършат запасите от храна и вода на самоотвержените защитници на крепостта.

Кара Мустафа почиваше в палатката си, полегнал край ниска масичка, отрупана със сладки вкусотиини, които обичаше повече от всичко. Няколко танцьорки се виеха пред него, тресейки пищна плът под звуците на маането, което изтръгваха от инструментите си сврелите в ъгъла музиканти. Той радостно пляскаше с ръце и със светнали очи следеше как стегнатите им коремни подскочат в такт с ударите на дайретото, а заоблените им задници отривисто хвърлят гъбеци наляво-надясно.

Платнището се повдигна и някакъв капитан влетя в палатката. Беше угрижен и явно притеснен, защото дори не удостои с поглед завладяващото представление, а веднага се насочи към разположеният се нашироко паша. Наведе се и му прошепна нещо на ухото. Кара Мустафа изведнъж стана сериозен и махна с ръка на музикантите да спрат. След това с отривист жест даде знак на всички да се махат. Жените набързо се загърнаха в полупрозрачните си воали и заедно с останалите се изнизаха през завесите, спуснати в предверието.

– Какво казваш? – погледна той капитана.

– Заловили са харема на султана, паша. Току-що дойде съгледвач да донесе лошата вест.

– Къде?

– На тридесетина километра от тук. След това са ги отвели в някакъв замък наблизко.

Пашата скочи и ядосано се разкрещя.

– Ти не им ли осигури охрана, бре? Твоите хора къде са зяпали?

– Петдесет спахии и пешаци ги придружаваха, паша, но попаднали на засада и... А и ония били цял ескадрон. Нашите хора не могли да ги удържат.

– Вие акъл имате ли? Какво ще кажа сега на пресветлия, а? Че жените му са попаднали в ръцете на неверниците, това ли?

– Ако ти, паша, разпоредиш, аз веднага ще вдигна два бюлюка¹ башибозук и един отряд спахии да ги освободят.

– К'ви ги приказваш бе, джанъм²? Как ще атакуваш крепост само с башибозук и спахии? Знаеш ли колко войска ще трябва да отделия, за да успея да превзема този замък или каквото там е?

Капитанът замълча.

Кара Мустафа нервно се заразхожда из палатката. След това отиде до картите, разпилени по масата, и направи рязко движение с ръка.

– Я ела и ми покажи къде ги държат?

Капитанът бързо отиде при него и разтвори една от картите.

– Ето тук, паша.

Главнокомандващият само цъкна с език.

– Нищо не може да се направи с редовна войска. Из тези хълмове и гори само ще загубим много хора заради някакви гювендии³ – и го погледна. – Това последното не си го чул!

– И какво ще правим тогава?

– Какво ще правим, какво ще правим? – отново се развика Кара Мустафа – Ще ви пратя всички на дръвника. Това ще направим. Да позволите кадъните на султана да попаднат в ръцете на врага.

– Виновен съм, паша. Ще сторя всичко, каквото кажеш.

Пашата го погледна изпод вежди и бутна картите по масата. След това взе броеницата си и затъркаля кехлибара из ръцете си. Няколко минути стоя така, неподвижен и замислен. Чуваше се само как топчетата леко потракат.

– Колко са жените?

---

¹ Бюлюк – 1) множество, голям брой; 2) военна част от стотина войници (тур.).

² Джанъм – при обръщение към някого – за подсилване на подкана или изразяване на недоволство (тур. разг.).

³ Гювендия – лека жена, курва (тур.).

– Към двадесетина.

Той се замисли и вече по-спокойно занарежда:

– Първом пращаш депеша до Пресветлия – „Предвид засиленото движение на вражески сили из околността и гарантирането на вашата сигурност, Пресветли, предлагам да отложите пътуването насам, докато осигурим безопасен начин на придвижване и т.н., и т.н.“ Нищо няма да споменавах за кадъните.

Изглежда го строго и продължи:

– Останалото зависи от теб. Ако свършиш както трябва работата, която съм намислил, може бързо да се издигнеш. По този начин хем ще покажеш верността си към падишаха¹, хем ще отървеш наказанието.

Оня бързо се изправи.

– Целият съм слух, ефенди.

Пашата се заразхожда из палатката. Редеше наставленията, без да обръща внимание на офицера.

– Познавах хората си, знаеш кой какво може. Мини и събери десетина, които са по-чевръсти и оправни с ножа. Направете план, ще ми го покажеш да го видя. После се промъкнете тайно, посреднощ и без много шум измъкнете жените от крепостта. Все ще намерите чалъм² да се оправите. Ти ще ги водиш.

– Ще бъде изпълнено, паша – наведе глава капитанът и понечи да тръгне към изхода.

– Чакай – спря го с жест Кара Мустафа. – Работата е отговорна, затова подбери по-читави и окомуш³ люде. Обещай им голяма награда. А теб – и той го погледна, – теб лично ще те представя за отличие пред султана, ако свършиш всичко както трябва. Работата трябва да се свърши без много шум и никой не трябва да разбере.

Капитанът отново ниско се поклони и застина в очакване на нови заповеди..

---

¹ ПАДИШАХ – титла на владетел в Османската империя и други източни страни в миналото.

² ЧАЛЪМ – умение, начин, тайно, присъщо на нещо действие (тур.).

³ ОКОМУШ – отворен, обигран (тур.).

– И още нещо – вдигна пръст пашата. – Не бързайте много. Сега те са нащрек и сигурно ще очакват да ги нападнем. Изчакайте три-четири дни и тогава ги изненадайте. Времето използвайте за да се подготвите добре.

Замълча за миг и допълни почти шепнешком.

– Измъкнете ли ги, направо ги карайте в Константиние¹. Ако ли пък работата се обърне... и не можете да ги увардите... или пък такава... вече са ги..., разбираш, нали – и той го изгледа под вежди. – ги убийте. Всичките!

Капитанът го изгледа с учудване.

– Не ме гледай ага, а изпълнявай – рязко каза той. – Там, гдето е орал с ралото си Всесветлия, не може друг да оре нивата му. Дано неверниците да не са им сторили нищо все още.

Не бе трудно за младия капитан да събере необходимите хора. Бяха дванадесет на брой. Опитни бойци, с опит в не едно сражение, те с радост се съгласиха да участват в акцията, още повече че, както се очертаваше, щяха да бъдат и богато възнаградени за усилията си. Четири дни разработваха планове как да се промъкнат в крепостта, така че да не ги забележат. След това се облякоха в тъмни дрехи за прикритие, въоръжиха се с леки оръжия, подходящи за близък бой, и в края на петият ден, когато слънцето наполовина бе потънало зад хълмовете, се отправиха към замъка. Изнизаха се от лагера в тънка нишка, един подир друг, без много шум. Вървяха бързо, без да говорят, и скоро прекосиха полето и потънаха в тъмния лес срещу им. Нямахше как да разберат, че действията им в никакъв случай не са останали незабелязани. Няколко сенки на съгледвачи, които се криеха из шубраците и по хълмовете околоръст Виена, бързо се отправиха в същата посока, за да предупредят пан Тадеуш за готвеното нападение.

А в палатката си Кара Мустафа взе фермана, подготвен от младия капитан, и без да прочете дори ред, го хвърли в огъня.

---

¹ Константиние – официалното название на столицата на Отоманската империя до 1930 г. Тогава градът е преименуван на Истанбул.